

Bild: Juri Markkula | "IKB Ground II", av Juri Markkula (2019).

Vilsam klimatpanik i ord och bild

KONST Mötet mellan konstnären Juri Markkulas naturnära reliefer och Erik Vernerssons ekopoesi är vilsamt alarmistisk. Sebastian Johans hämtar andan på Bror Hjorths Hus.

Upsala Nya Tidning, Kulturredaktionen

14:57 | 2019-10-22

Juri Markkula/Erik Vernersson

Ekfras

Bror Hjorths Hus

Pågår till 19 november

Det stora allvaret har rullat in i det avlånga utställningsrummet på Bror Hjorths Hus.

Konstnären Juri Markkulas nästan överkligt exakta översättningar av en dystert döende höstmark täckt av vissnande löv till monokroma reliefer slår milt luften ur sin betraktare. "Ekopoeten" Erik Vernerssons diktsvit "Kromatisk fantasi" tolkar högstämt bildkonsten i bunden vers och placerar den i ett stort och hotat kretslopp. Nog fan är det sent på jorden.

Juri Markkula är expert på yta. Hans konst landar gång på gång i utsagor som handlar om blickens nedslag. Det vi ser kan alltid ses mer och bättre.

Där konst ofta handlar om slå hål på slentrianseendet vill Markkula snarast upphöja, uppvärdera eller kultivera vaneseendet. Och det funkar. Hans verk har påfallande ofta en fastnaglande kvalitet.

Bildserien "IKB Ground" består av fotografier som med hjälp av en högteknologisk fräs har översatts till tredimensionella reliefer i polyuretan. Verken är på en gång sinnliga och konceptuella. Den Kleinblåa färg som täcker merparten av verken blickar metafysiskt mot konsthistoriens stjärnvalv, men motivet av multnande mark är jordnära i ordets mest bokstavliga bemärkelse.

Detaljnivån är mycket hög, men det är egentligen inte därför verken lockar till långt och långsamt betraktande. Nej, det är övertygelsen i konstnärens transformerade seende som verkligen fångslar.

Vernerssons dikter finns att läsa på ett blad, men då och då fyller också poetens egen uppläsning rummet: "Löv dalar par om par, för snart / ur obeständig sommartid / men med polyvinylklorid / förhindras lövets genomfart".

Tiden gör en paus, höstens vanitasmotiv förstenas, förgängelsen är på en gång omedelbar och satt i paus.

Det kanske låter som om mötet mellan Markkula och Vernersson är plakatartat och dras med väl ekoromantiska pretentioner.

Och visst, ur ett perspektiv är utställningsrummet på Bror Hjorths Hus förvandlat till en perfekt lounge för fredagsstrejkande klimataktivisterna.

Men i det lugna gravallvaret finns också ett nästan sakralt andrum. Trots all hjärtskärande tydlighet insisterar utställningen inte. Den bara är. Kanske kan utställningen till och med vara rummet som når fram till de mest inbitna klimatskeptikerna.